

Смола й суніці... Височінь тече...
тече: розтоплена, глибока, повновада.
День верховіття золотее тче...
промінням вимережує обводи.

Ну, що б луна! Так тихо. Така сонь...
Лежу. Думок нема, як в небі ці хмарини...
і вільно так. Не те, щоб на припоні —
Я просто повинню... безкраєм світу нині.

Та вічно би було цієї колії,
цієї теплої безодні нам – щасливити.
Коліна теплії твої... уста твої...
Тече безмежність жилами, лінива.

Смола й суніці – тепла колія
дня золотого... і невже ж холонути?!
Заплющив очі... У колисці я...
Смола й суніці – тепле твоє лоно.